

**POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE U PŘÍLEŽITOSTI
21. SVĚTOVÉHO DNE NEMOCNÝCH
11. ÚNORA 2013**

**„Jdi a stejně jednej i ty“
(Lk 10,37)**

Draží bratři a sestry,

1. 11. února 2013, v den liturgické památky Panny Marie Lurdské, se bude na mariánském poutním místě Altötting v Německu slavnostním způsobem připomínat 21. Světový den nemocných. Pro mnoho nemocných, pro zdravotnické pracovníky, pro věřící křesťany i pro všechny lidi dobré vůle představuje tento den „silnou chvíli modlitby, sdílení a obětovaného utrpení za dobro církve a je pro všechny výzvou, aby v tváři nemocného bratra poznávali svatou tvář Kristovu, který svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním získal lidstvu spásu“ (Jan Pavel II., *List k založení Světových dní nemocných*, 13. května 1992,3). Při této příležitosti se cítím být zvlášť blízko každému z vás, draží nemocní, kteří kvůli nemoci a utrpení prožíváte v léčebných či pečovatelských zařízeních nebo i doma těžké okamžiky zkoušky. Kéž se ke každému z vás dostanou slova útěchy, vyslovená otcí Druhého vatikánského všeobecného koncilu: „Nejste ani opuštění, ani neužiteční, ale vy jste povolání Kristem, jste jeho zářivým obrazem“ (*Poselství chudým, nemocným a trpícím*).

2. Abych vás doprovodil na duchovní pouti z Lurd, místa a symbolu naděje a milosti, do svatyně v Altöttingu, chtěl bych vám předložit k úvaze emblematickou postavu milosrdného Samaritána (srov. *Lk 10,25-37*). Evangelní podobenství, které vypravuje svatý Lukáš, se řadí do série obrazů a příběhů převzatých z každodenního života, jimiž Ježíš dává pochopit hlubokou Boží lásku ke každé lidské bytosti, především pokud se nachází ve stavu nemoci a bolesti. Závěrečnými slovy podobenství o milosrdném Samaritánovi „Jdi a stejně jednej i ty“ (*Lk 10,37*) Pán zároveň ukazuje, jaký postoj má zaujmout každý jeho učedník k ostatním, zvláště k těm, kdo potřebují péči. Jedná se tedy o to, abychom díky intenzivnímu vztahu s Bohem prožívanému v modlitbě čerpali sílu z nekonečné Boží lásky a jako milosrdný Samaritán byli každodenně a konkrétně pozorní vůči tomu, kdo je zraněn na těle nebo na duchu a kdo žádá o pomoc, i když je neznámý a chybí mu prostředky. To platí nejen pro zdravotnické a pastorační pracovníky, ale pro všechny, včetně samotného nemocného člověka, který svou situaci může prožívat v perspektivě víry: „Člověka totiž nevyléčí to, že se utrpení vyhne, že uteče před bolestí. V přijatém utrpení naopak vyzrává, spojen s Kristem, který také trpěl, podpírán nekonečnou láskou“ (enc. *Spe salvi*, 37).

3. Různí církevní otcové viděli v postavě milosrdného Samaritána samotného Ježíše a v člověku, který upadl do rukou lupičů, Adama, zbloudilého a svým vlastním hříchem raněného lidstvo (srov. Origenes, *Kázání o Lukášově evangeliu XXXIV,1-9*; Ambrož, *Komentář k evangeliu sv. Lukáše*, 71-84; Augustin, *Promluva 171*). Ježíš je Boží Syn, ten, kdo zpřítomňuje Otcovu věrnou a věčnou lásku, která nezná zábrany ani hranice. Ježíš je však také ten, kdo „svléká“ svůj „božský oděv“, sestupuje ze svého božského „postavení“, aby se stal jedním z lidí (srov. *Flp 2,6-8*) a okusil bolest člověka až po sestup do pekel, jak se modlíme ve *Vyznání víry*, aby přinesl naději a světlo. Nelpí na tom, že je rovný Bohu, že je Bohem (srov. *Flp 2,6*), ale plný milosrdenství se sklání nad propastí lidského utrpení, aby tam vlil olej útěchy a víno naděje.

4. Rok víry, který prožíváme, představuje vhodnou příležitost, abychom v našich církevních společenstvích zintenzivnili službu lásky a každý z nás byl milosrdným Samaritánem pro toho, kdo je nám nablízku. V této souvislosti bych chtěl připomenout některé z mnohých osob, které během dějin církve pomáhaly nemocným, aby svému utrpení dávali hodnotu na lidské i duchovní rovině, a které nám mohou být příkladem a povzbuzením. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, „odbornice na *scientia amoris*“ (Jan Pavel II., apoštol. list *Novo Millennio ineunte*,42), uměla prožívat „v hlubokém spojení s Ježíšovým utrpením“ nemoc, která ji dovedla „k smrti skrze velká trápení“ (*Generální audience*, 6. dubna 2011). Ctihodný Luigi Novarese, na něhož si mnozí ještě i dnes uchovávají živou vzpomínku, při své kněžské službě zvláštním způsobem pociťoval důležitost modlitby za nemocné a s nemocnými a trpícími, které často doprovázel do mariánských svatyní a zvláště do lurdské jeskyně. Raoul Follereau, veden láskou k bližnímu, věnoval svůj život péči o lidi, postižené malomocenstvím i v nejuvdálenějších koutech naší planety, a zasloužil se mezi jiným také o Světový den proti leprě. Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty vždy začínala svůj den setkáním s Ježíšem v eucharistii, aby pak vycházela do ulic s růžencem v ruce, setkávala se s Pánem přítomným v nemocných a sloužila mu především v těch, které „nikdo nechce, nikdo nemá rád a nestará se o ně“. Svatá Anna Schäfferová z Mindelstettenu také dokázala příkladným způsobem spojovat svá utrpení s Kristovými: „Lůžko bolesti se stalo... klášterní celou a utrpení nahradilo její misijní službu... Posilována každodenním svatým přijímáním se stala neúnavným nástrojem přímluvné modlitby a zrcadlem Boží lásky pro mnoho lidí, kteří vyhledávali její radu“ (*Homilie při kanonizaci*, 21. října 2012). V evangeliu vystupuje postava blahoslavené Panny Marie, která následuje trpícího Syna až k jeho nejvyšší oběti na Golgotě. Ona nikdy neztrácí naději v Boží vítězství nad zlem, nad bolestí i nad smrtí a se stejnou vírou a láskou dokáže objímat svého Syna, když se narodil v betlémské jeskyni, i tenkrát, když zemřel na kříži. Její pevná důvěra v Boží moc je osvěcována Kristovým zmrtvýchvstáním, které dodává naději každému, kdo prožívá utrpení, a obnovuje jistotu Pánovy blízkosti a útěchy.

5. Nakonec bych se chtěl slovem svého živého uznání a povzbuzení obrátit na katolické zdravotnické instituce i na občanskou společnost, na diecéze, křesťanská společenství, řeholní rodiny, angažované v pastorační péči o nemocné, a na sdružení zdravotnických pracovníků i dobrovolníků. Kéž u všech sílí vědomí, že „v láskyplném a velkodušném přijetí každého lidského života, zvláště jedná-li se o slabé nebo nemocné, spatřuje zvláště dnes církev základní moment svého poslání“ (Jan Pavel II., post-synodální apoštol. exhortace *Christifideles laici*,38).

Svěřuji 21. Světový den nemocných přímluvě Nejsvětější Milostiplné Panny Marie uctívané v Altöttingu, aby stále doprovázela trpící lidstvo při hledání útěchy a pevné naděje a aby pomáhala všem, kdo pracují pro apoštolát milosrdenství; kéž se stávají milosrdnými Samaritány pro všechny bratry a sestry zkoušené nemocí a utrpením. Všem rád uděluji své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 2. ledna 2013

Benedictus PP XVI